

Arrest

nr. 190 045 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X en die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 16 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 oktober 2013 de beslissing waarbij de door verzoekers op 16 juni 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 127 943 van 7 augustus 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 1 oktober 2013 waarbij verzoekers' eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.4. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 31 januari 2014 een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 31 januari 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 18 juli 2014 dienden verzoekers een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 5 september 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 16 juni 2010 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 februari 2015 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 18 juli 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 7 september 2015 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 oktober 2015 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 7 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 10 augustus 2016 dienden verzoekers een vijfde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 februari 2017 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 10 augustus 2016 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 15 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.08.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

[H.A.] [...]

[R.A.] [...]

+ kinderen

[H.A.] [...]

[N.A.] [...]

[V.A.] [...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.07.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.08.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (bevestiging arts d.d. 30.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Op 10 augustus 2016 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij opnieuw een standaard medisch getuigschrift aan dat haar medische problematiek aantoont.

De behandelde arts schrijft verschillende medicamenten voor om de diabetes te behandelen en stelt ook dat verzoekende partij afhankelijk is van insuline. Daarnaast wordt er gesteld dat professionele begeleiding en een diëtiste vereist zijn voor de behandeling van de diabetes.

De verzoekende partij loopt risico op blindheid, nierfalen, amputaties, hart- en vaatziekten indien ze niet regelmatig wordt gecontroleerd. Daarom is het van levensbelang dat de intensieve opvolging door een endocrinoloog niet in gevaar komt. Het genezingsproces kan jaren in beslag nemen.

Verzoekende partij wordt momenteel behandeld met verschillende soorten medicatie, namelijk Metformine 850, Humuline 30/70, Atavastatine. Deze medicijnen werden, in het kader van haar diabetes, aangepast. Dit werd uitdrukkelijk vermeld in de aanvraag tot regularisatie dd. 10 augustus 2016.

Bovendien werd de aanvraag van verzoekende partij geactualiseerd dd. 8 februari 2017, met een nieuw standaard medische getuigschrift waarin de medische problemen van verzoekende partij worden uiteengezet. Verwerende partij heeft hier klaarblijkelijk geen rekening mee gehouden en vermeldt het zelfs niet!

II.1.4. De behandelende arts is bovendien van mening dat een levenslange en blijvende opvolging noodzakelijk is.

Het staat aldus buiten kijf dat de aandoeningen van verzoekende partij zeer ernstig zijn én dat deze verergerd zijn!

Verwerende partij stelt dus ten onrechte dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij exact hetzelfde is als deze tijdens haar vorige aanvraag 9ter, daar waar de behandelende arts die verzoekende partij zeer intensief en regelmatig behandelt thans stelt dat haar toestand verergerd is en er nood is aan medicatie en opvolging om een hospitalisatie hopelijk te kunnen vermijden.

Hoe kan verwerende partij – zonder verzoekende partij ook maar ooit te hebben onderzocht – zondermeer tot het tegenovergestelde besluit komen dan de behandelende arts???

Zoals reeds aangehaald heeft verwerende partij verzoekster nooit gezien, laat staan onderzocht én is de toestand van verzoekende partij weldegelijk veranderd sinds 2015 – het is verergerd zoals de behandelende arts stelt.

De arts-attaché kan thans nog onmogelijk beweren dat de graad van de ernst van de aandoeningen niet zouden aangetoond zijn.

Als verwerende partij niet akkoord is met de arts van verzoekende partij, kon zij toch ten minste verzoekende partij zelf onderzocht hebben vooraleer de aanvraag als onontvankelijk te verwerpen. Verzoekende partij meent dat indien de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij wel grondig had onderzocht, zij ook tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen als de behandelende arts, namelijk dat de toestand van verzoekende partij verergerd is en dat zij geen adequate behandeling zal kunnen genieten in haar land van herkomst.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.1.5. Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan bepaalde medicatie zodat een doeltreffende behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn, zeker gezien het feit dat het land van herkomst op zich een groot onderdeel uitmaakt van haar psychische en mentale problemen.

Daarenboven staat het niet vast dat de levensnoodzakelijke medicijnen, Metfamine en Humuline 30/70, aanwezig zijn in Macedonië.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.1.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers bij aangetekend schrijven 18 juli 2014 een aanvraag indienden om, om medische redenen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Uit het bij deze aanvraag gevoegde medische attest blijkt dat bij verzoekster, H.A., COPD, diabetes type II, arteriële hypertensie, een depressie, een metabool syndroom met morbide obesitas, leversteatose en degeneratieve letsels ter hoogte van L5-S1 werden gediagnosticeerd. De door verzoekster geconsulteerde arts stelde dat een medicamenteuze behandeling en medische en sociale bijstand vereist waren en dat voor de lage rugpijn een therapie in de pijnkliniek was gepland. Deze arts gaf tevens aan dat mantelzorg nodig was wegens het chronisch karakter van de aandoeningen en dat met de leeftijd de risicofactoren nog zouden toenemen.

Verzoekers brachten bij hun vijfde aanvraag om, in functie van de medische problemen van H.A., tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan dat op 10 mei 2016 werd opgesteld. In dit medisch getuigschrift wordt de medische voorgeschiedenis van verzoekster opnieuw weergegeven waarbij melding wordt gemaakt van de vaststelling van diabetes type II, arteriële hypertensie, obesitas, COPD, leversteatose en artrose. Onder de rubriek “B/Diagnose” wordt geduid dat H.A. nog steeds lijdt aan een ernstig metabool syndroom (met verwijzing naar diabetes en obesitas), aan een depressieve stemming met chronische hoofdpijn en aan lage rugpijn (discusbulging L5-S1). De arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde stelde dat een medicamenteuze behandeling vereist was en dat er ook nood was aan een intensieve opvolging door een endocrinoloog omwille van de te hoge suikerwaarden. De behandelende arts stelde tevens dat de vastgestelde diabetes een traag progressieve ziekte is en dat verzoekster nood heeft aan begeleiding voor deze ziekte.

Gezien de voorgaande vaststellingen blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een voorgaande aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

Waar verzoekers betogen dat in het standaard medisch getuigschrift dat zij voegden bij hun vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wordt aangegeven dat de bij H.A. vastgestelde diabetes dient te worden behandeld en dat zij hiervoor professionele begeleiding nodig heeft, dient te worden herhaald dat in het bij de bij hun derde aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde standaard medisch getuigschrift reeds werd verwezen naar de nood aan een verdere medische en sociale begeleiding. In voormeld getuigschrift wordt ook al verwezen naar de risico's die verzoekster loopt bij een stopzetting van de behandeling en wordt toegelicht dat een levenslange behandeling voor de chronische aandoeningen vereist is. Daarnaast moet ook worden benadrukt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer bij de behandeling van verzoekers' eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds uitdrukkelijk heeft aangegeven dat antidiabetische medicatie en indien nodig ook insuline in Macedonië beschikbaar zijn, zodat zij bezwaarlijk kunnen voorhouden dat verweerder het feit dat verzoekster afhankelijk is van insuline injecties (Humuline 30/70, twee maal per dag) bij hun vijfde aanvraag als een nieuw gegeven had dienen te weerhouden. In het standaard medisch getuigschrift van 5 mei 2014, dat verzoekers bij hun derde aanvraag om machtiging tot verblijf voegden, wordt voorts al melding gemaakt van een behandeling met Metformine 850mg en Tritace 5mg. Het feit dat verzoekster werd behandeld met Atorvastatine, een cholesterolsyntheseremmer, is evenmin een nieuw gegeven aangezien het gebruik van een dergelijk middel ook reeds staat vermeld in een specialistisch verslag van 14 september 2012 dat verzoekers bij een voorgaande aanvraag overmaakten.

In het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers voegden bij hun vijfde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan voorts nergens worden gelezen dat de gezondheidsproblemen van verzoekster zijn verergerd.

Aangezien de in casu bestreden beslissing werd genomen op 6 februari 2017 kon verweerder voorts uiteraard geen rekening houden met de attesten die verzoekers hem pas bij aangetekend schrijven van 8 februari 2017 hebben overgemaakt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient bovendien te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, doch die niet ter beschikking van verweerder waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verweerder heeft in de in casu bestreden beslissing slechts aangegeven dat de elementen die verzoekers bij hun vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf aanbrachten voorheen reeds werden ingeroepen. Hij heeft zich in deze beslissing niet uitgesproken omtrent de concrete bevindingen van de arts die verzoekers consulteerden of over de graad van ernst van de aandoeningen. Hun betoog dat verweerder tot een tegenovergesteld besluit komt dan de behandelende arts en dat verweerder onmogelijk kan voorhouden dat de graad van ernst van de aandoeningen niet werd aangetoond mist derhalve feitelijke grondslag.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient er allereerst op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat verzoekers hun standpunt dat bepaalde medicijnen in Macedonië niet beschikbaar zijn niet aannemelijk maken. Uit de stukken van het door verweerder neergelegde dossier blijkt bovendien dat in Macedonië wel anti-diabetica en insuline kunnen worden verkregen. Tevens dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat verzoekster moet worden opgevolgd door een psychiater en dat in het standaard medisch getuigschrift dat verzoekers bij hun vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf voegden niet kan worden gelezen dat een arts vaststelde dat de psychische problemen van verzoekster – die ook tijdens haar verblijf in België niet verdwenen – hun oorsprong vinden in de situatie in haar land van herkomst. Daarnaast moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). De Raad merkt bovendien ten overvloede op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 september 2013 de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door verzoekster benodigde behandeling reeds uitgebreid had onderzocht. Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM en gezien de bestreden beslissing hoe dan ook geen verwijderingsmaatregel is, kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen

3.2.6. Verzoekers tonen met hun beschouwingen ook geen schending aan van enig ander, niet nader bepaald, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK